

Počnúc Mojžišom ...

strana 4

Božie rysy

strana 11

Pokánie

strana 20

Dobré zvesti z Neba

strana 23

Obsah

Slovo pravdy

„... v ktorom aj vy počujú slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia“
(Ef. 1:13)

Číslo 2/2017 Ročník XVI

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hrazené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

DEUTERONOMIUM – Piata Kniha Mojžišova (53)	2
POČNÚC MOJŽIŠOM ... (1)	4
PÁN JEŽIŠ KRISTUS JE BOH (2)	7
1. KORINTĀNOM 15	9
BOŽIE RYSY (1)	11
KRISTOVA OSOBA (9)	13
SAMUEL (2)	15
KÁŽEME DOBRÚ ZVESTĚ?	17
ELIZEUS (3)	18
POKÁNIE (3)	20
„... JE S NÍM HOSPODIN“ 1. Moj. 39:3	22
DOBRÉ ZVESTI Z NEBA	23

DEUTERONOMIUM – Piata kniha Mojžišova (53)

John Riddle, Cheshunt

(Prečítajte si kapitolu 34:1-12)

Žalmista povedal: „Ved' ma podľa svojej Zrady a potom ma vezmi do svojej slávy.“ (Žalm 73:24). Mojžiš, ktorý zakúsil Božie vedenie a radu pri vedení Božieho ľudu z Egypta na hranice zaslúbenej zeme Kanaán, teraz opúšťa svoju prácu, aby „bol pripojený ku svojmu ľudu“ (32:50). Miesto Mojžišovho prebývania po jeho smrti bude ešte zaujímavou témou na diskusiu!

34. kapitolu môžeme rozdeliť na tieto časti:

- ▶ Pohľad na zem, v. 1-4;
- ▶ Mojžišov hrob, v. 5,6;
- ▶ Mojžišova sila, v. 7;
- ▶ Zármatok Izraela, v. 8;
- ▶ Jozuove nástupníctvo, v. 9;
- ▶ Mojžišova jedinečnosť, v. 10-12.

Pohľad na zem, v. 1-4

„A Mojžiš vyšiel z Moábskych rovín na vrch Nébo na temeno vrchu Pizga, ktorý je naproti Jerichu.“ Všeobecný názov pre pohorie južne od Jordánu bolo Abarim (5. Moj. 32:49), ktorého súčasťou bol vrch Nébo (vysoký asi 800 m) a jeho najvyšším vrcholom bola Pizga. Všimnime si tu tri body:

Hospodin mu ukázal zaslúbenú zem. „A Hospodin mu ukázal celú zem Gileád až po Dán, i celú zem Naftaliho i zem Efraimovu i Manassesovu i celú zem Júdovu až k najďalšiemu moru i južnú stranu i okolie doliny Jericha, mesta to paliem, až do Coára.“ (v. 1-3). Vymenované územia nasledujú po sebe v poradí zo severu na juh

(J. A. Thompson). Podľa odborníka, ktorého citujú autori Jamieson, Fausset a Brown, „Mojžiš nemal žiadne zázračné videnie... Ovzdušie miestnej klímy je také ostré a bez vlhkosti, že je možné vidieť do takej diaľky, ktorú si pozorovateľ, ktorý hľadá od hustejšieho vzduchu z Európy, nemôže predstaviť.“

Mojžiš teda umrel s úplným pohľadom na „celú zem“, ktorú Hospodin pripravil svojmu ľudu a hoci, ako sme si pripomínali počas výkladu celej 5. knihy Mojžišovej, Kanaán určite nie je obrazom na nebo, môžeme povedať, že bez ohľadu na utrpenia a ťažkosti života, dokonca aj v blízkosti smrti, je veriaci potešovaný pohľadom na „dedičstva, neporušiteľného, nepoškrviteľného a neuvädnutelného, ochráneného v nebesiach pre vás...“ (1. Pet. 1:4). Mojžiš videl doslova celú zem a veriaci dnes môžu povedať, že „Čoho oko nevidelo a ucho nepočulo a čo na srdce človeka nevstúpilo, čo všetko Bôh prihotovil tým, ktorí ho milujú. Ale nám Bôh zjavil skrze svojho Ducha. Lebo Duch zpytuje všetko, aj hlbiny Božie (1. Kor. 2:9,10). Svätý Duch „je závdavkom nášho dedičstva na vykúpenie Božieho nadobudnutého vlastníctva, na chválu jeho slávy.“ (Efež. 1:14).

Hospodin sa odvoláva na svoj sľub. „Toto je tá zem, ktorú som prisahal Abrahámovi, Izákovi a Jakobovi povediac: Tvojmu semenu ju dám.“ (v. 4). To bolo oveľa viac ako iba obyčajný výrok, ktorým naplnil sľub daný patriarchom, keď dovedol ľud na okraj kananejskej zeme. Zaslúbenia dané patriarchom národa zahŕňali trvalé ako aj okamžité vlastníctvo: „lebo celú tú zem, ktorú vidíš, dám tebe (Abramovi) a tvojmu semenu až na veky.“ (1. Moj. 13:15). Porovnajme si zaslú-

benia dané Izákovi (1. Moj. 26:3) a Jakobovi (1. Moj. 35:12). Mojžiš bol preto uistený, že národ toto Božie dedičstvo - zem nielenže v blízkej budúcnosti zaujme, ale že aj ostane jeho večným vlastníctvom. Boží ľud v dnešnej dobe dostal „zasľúbenie večného dedičstva“ (Žid. 9:15). Pánove slová do zboru vo Filadelfii k tomu, kto víťazí, hovoria: „a von nevyjde viacej nikdy, a napíšem na neho meno mesta svojho Boha... i svoje nové meno.“ (Zjav. 3:12).

Hospodin uplatnil svoju vládu. „Učinil som to, aby si ju videl svojimi očami, ale ta neprejdeš.“ Je potrebné povedať, že to nebolo trvalé vylúčenie zo zeme. Raymond Brown pekne píše: „Epitaf na konci tejto knihy nie je poslednou vetou Mojžišovho príbehu. Prišiel deň, keď vošiel do zeme. Storočia neskôr po vstupe národa do Kanaánu, stál Pán Ježiš na hore premenenia, a bol tam i Mojžiš a prorok Eliáš. V ten deň mali obaja starozákonní vodcovia, predstavitelia zákona a prorokov, väčšie privilégium ako obhliadku novej zeme - počuli o novom živote. Zhovárali sa s Kristom o jedinečnej spasiteľnej udalosti, ktorú mal v Jeruzaleme zavrieť. Mojžišova túžba poznať zjavené Božie úmysly bola naplnená viac ako si mohol predstaviť. Zhováral sa so samotným Božím Synom, s tým Prorokom, ktorého príchod sám predpovedal (5. Moj. 18:18-19). Nesmieme zabudnúť poznamenať, že pri tejto výnimočnej príležitosti Mojžiš a Eliáš „stáli s Ním“ (Luk. 9:32). Mojžiš stál v zasľúbenej zemi!

Žiadne dieťa Božie nemôže hrešiť bez toho, aby nenieslo potom následky.

Musíme si však všimnúť, že táto bezprostredná radosť zo zeme bola oklieštená hriechmi minulosti. Udalosti v Kádeši (4. Moj. 20:1-13) neukončili Mojžišovu plodnú službu pre Boha ani nezničili jeho vzťah s Bohom, ale poukazujú na to, že žiadne dieťa Božie nemôže hrešiť bez toho,

aby nenieslo potom následky. Sme vďační, že Pán Boh vo svojej dokonalej jasnosti a úprimnosti nechal zaznamenať pády svojich služobníkov, rovnako ako aj neporušenosť ich viery. Ak by to tak nebolo, všetci by sme upadli do beznádeje v domnení, že Boží služobníci boli všetci dokonalí a my sme stratený prípad. Ako to bolo s izraelským národom: „A zase len hnevali pri vodách Meríba, takže sa pre nich aj Mojžišovi zle stalo. Lebo roztrpčili jeho ducha, a hovoril nerozvážne svojimi rtami.“ (Žalm 106:32,33) je vysvetlené v 4. Mojžišovej 20: „Preto, že ste mi neverili, aby ste ma boli posvätili pred očami synov Izraelových, preto nevediete tohoto shromaždenia do zeme, ktorú som im dal.“ (v. 12). V prvom prípade bolo Mojžišovi povedané „a budete hovoriť skale pred ich očami, a skala vydá svoju vodu.“ (v. 8), ale on „dvakrát uderil skalú svojou palicou (v. 11). V druhom prípade povedal: „Nože vy buriči, počujte! Či vám azda z tejto skaly vyvedieme vodu?“ (v. 10). Namiesto uvedenia ich pozornosti na silu a starostlivosť Hospodinovu, zdôraznil Mojžiš svoju a Áronovu pozíciu. Nedať Bohu slávu je veľmi veľké pochybenie. Pýcha je na čele vecí, ktoré sú ohavnosťou Bohu (Prísl. 6:16,17). Celkové poučenie je nadmieru jasné - nemôžeme sa zahrávať s hriechom, akýmkoľvek hriechom a ostať neporušení.

Mojžišov hrob, v. 5-6

„A tak zomrel Mojžiš, služobník Hospodinov, v zemi Moábovej, podľa rozkazu Hospodinovho. A pochoval ho v doline, v zemi Moábovej, naproti Bét-peoru. A nikto nezvedel o jeho hrobe až do tohoto dňa.“ Všimnime si:

Mojžiš zomrel „podľa rozkazu Hospodinovho“ v. 5, alebo doslovne „podľa úst Hospodinových“. Už bolo povedané, že počas mnohých rokov bolo Mojžišovým zvykom konať všetko podľa „úst Hospodi-

nových“ a jeho putovanie končí rovnakým spôsobom. Zomrel v presne určenom čase a v prítomnosti Hospodinovej a s pomocou Jeho „ramien večnosti“ (33:27). V čase smrti bol Mojžiš bez prítomnosti ľudí, ale nezomrel sám. Bildad opísal smrť ako „kráľa hrôz“ (Jób 18:14), ale človek, s ktorým Hospodin hovorí „ústa k ústam“ (4. Moj. 12:8) vedel, že to nebol jeho prípad.

Mojžiš bol pochovaný Hospodinom v. 6. Písmo iba hovorí, že „ho pochoval“ a hoci niektorí hovoria, že Boh mal „pomocníkov“ (J.A. Thompson) pravdepodobne ľudí alebo anjelov, je lepšie prijať slová presne tak, ako sú napísané. Vieme, že archanjel Michal bol v spore so satanom o Mojžišovo telo (Júda 9),

ale nevieme, kedy sa to odohralo. Mohli by sme špekuláciám o tom venovať veľa času, ako aj o spôsobe, akým bolo Mojžišovo telo presunuté z „temena vrchu Pizga“ do „doliny v zemi Moábovej“, ale nebolo by to užitočné. Dôvod neznámeho miesta hrobu vysvetľujú autori Jamieson, Fausset a Brown: „Toto utajenie sa zdá byť spôsobené múdрым zásahom Prozreteľnosti, aby sa zabránilo jeho zaradeniu medzi ‚sväté miesta‘ a aby sa po stáročia nestalo strediskami poverčivých pútnikov alebo modloslužieb.“ Je to celkom pravdepodobné - spomeňme si, čo sa stalo s medeným hadom (2. Kráľ.18:4).

(Pokračovanie nabudúce)

POČNÚC MOJŽIŠOM ... (1)

Stephen Fellowes, Skibbereen, Írsko

Slová z nadpisu tohto článku sú z konca evanjelia podľa Lukáša, keď sa vzkriesny Pán Ježiš pripojil k pútnikom idúcim cestou do Emmaus a ktorí boli smutní nad Tým, ktorý „sa priblížil a išiel s nimi“. (Luk. 24:27). „A započnúc od Mojžiša a od všetkých prorokov vykladal im, čo kde vo všetkých písmach je napísané o ňom“. Aké to muselo byť široké odhalenie slávy Kristovej! Od Jeho prvého príchodu ako „semeno ženy“ (1. Moj. 3:5) až po Jeho slávny príchod ako „slnko spravodlivosti“ (Mal. 4:2), ich smutným srdciam bolo objasnené každé proroctvo a každá litera.

V týchto niekoľkých článkoch chceme začať a aj ostať pri Mojžišovi a uvažovať nad veľkými obrazmi Kristovej smrti, ktoré sú zapísané v piatich knihách Mojžišových. V každej z kníh je jedna kapitola, ktorá opisuje smrť Krista. Sú to:

1. Mojžišova 22 - Zastúpenie
2. Mojžišova 12 - Vykúpenie
3. Mojžišova 16 - Zmiereni
4. Mojžišova 19 - Očistenie
5. Mojžišova 21 - Výkupné.

Zastúpenie

Ak máme byť dôkladní, toto nie je „biblický výraz“, ale to nie sú ani slová „Trojica“ a „vytrhnutie“.

Všetky však opisujú dôležité biblické doktríny. Je pravdou, že o pravde Božej je najlepšie hovoriť biblickými výrazmi, a obzvlášť ak hovoria o osobe a diele Krista, najopatrnejší musíme byť, keď hovoríme o najsvätejších veciach, ale slovo „zastúpenie“ dokonale pasuje a opisuje tento aspekt Jeho smrti.

Zastúpenie je definované ako „nahradenie niekoho alebo niečoho inou osobou alebo inou vecou“, alebo jednoducho povedané „zaujatie miesta niekoho iného“. Keď sa pozeráme na smrť Pána Ježiša z tohto pohľadu, sme uvedení do najväčšej pokory, že On,

Pán slávy, Syn Otcovej lásky, bezúhonný a svätý Spasiteľ, sa ponížil až po kríž, aby zaujal miesto iných.

Zastúpenie je krásne vykreslené v 1. Mojžišovej 22. Táto kniha je bohatá na Kristovu typológiu. Už sme spomenuli „semeno ženy“ z 3. kapitoly a môžeme tiež spomenúť Ábelovú obeť v 4. kapitole. Písmo hovorí, že: „A Hospodin pohliadol milostive na Ábela a na jeho obetný dar“ (v. 4), čo poukazuje na to, že to bolo niečo viac ako iba to, že Ábel prišiel so správnym postojom, ale že na základe svojej obeti našiel u Boha prijatie. Ďalej môžeme spomenúť Noemovu archu ako obraz Božej starostlivosti a vytrhnutia z prichádzajúceho súdu. V tom všetkom vidíme Krista, ale najjasnejšie asi v kapitole, o ktorej premýšľame teraz.

1. Mojžišova 22 je v mnohým ohľadoch veľmi významná kapitola. V prvom rade má praktický význam v tom, že zaznamenáva skúšanie Abrahámovej viery voči Bohu. Ďalej má prorocký význam v spojení s novým výhlásením zmluvy (v. 15-18) a s pridaním nových prvkov do nej, ktoré vyhládajú až do slávy izraelského ľudu v tisícročnom kráľovstve. Našu úvahu však zameriame na význam učenia z tejto kapitoly.

Stojí tu pred nami niekoľko podnetných výrokov o Kristovi a Golgote. Jeden z nich zaujme opakovaním výrazu „miesto“, a to štyrikrát. Golgota bola miestom ukrižovania, „tam ho ukrižovali“ (Luk. 23:33). Bolo to „miesto lebu“ (Mar. 15:22) predstavujúce prázdnotu ľudskej múdrosti a apoštol Ján píše, že to bolo miesto „blízko mesta“ (Jána 19:20), ale mimo neho. Svet Mu určil miesto, ktoré bolo vonku a nápisom nad Jeho krížom vyjadril svoju jednotu v zavrnutí Božieho Syna. Avšak pre nás veriacich je to to najsvätejšie miesto, vrch Golgota.

Ten baran chytený za rohy v kroví bol bez vady, a tak spĺňal základnú požiadavku pre obeť a poukazoval na dokonalosť veľkého Baránka, ktorého bol obrazom. Iba sám Kristus môže byť náhradou za hriešnika, pretože iba On je dokonale bezhriešny. Jeho zástupná obeť na Golgote ako „spravodlivého za nespravodlivých“ (1. Pet. 3:18) je známou pravdou, ale je dobré si vždy pripomenúť dokonalosť nášho Spasiteľa. Všimnime si, že baránok bol obetovaný ako „zápalná obeť“ (1. Moj. 22:13). Celá obeť vystupovala hore k Bohu, každá časť bola obetovaná, nič nebolo ponechané. Tento aspekt smrti Krista ako

zápalnej obeti je spomenutý apoštolom Pavlom v Efežanom 5:2: „jako aj Kristus miloval nás a vydal sám seba za nás ako posvätný dar a obeť Bohu na príjemnú vôňu upokojujúcu.“ Pavel tu predkladá veriacim najväčší príklad sebaobetujúcej sa lásky - On dal všetko „za nás“, aby sme aj my mohli podľa svojich možností nasledovať Jeho príklad. Dôsledkom jeho zastúpenia bolo úplne vydanie Seba pre naše dobré a Božiu slávu.

Teraz prichádzame k ťažisku kapitoly - verš 13. Abrahám „obetoval ho v zápalnú obeť miesto svojho syna.“ Tu je vyjadrená podstata zastúpenia. Už jasnejšie to nemohlo byť napísané - jeden namiesto druhého! Je dobré si pripomenúť, že v Písme je zastúpenie doplnené aj učením o zmierení a je dôležité, aby sme medzi nimi rozlišovali. Nie sú navzájom v rozpore, ani nie je potrebné ich spájať, je potrebné ich oba pochopiť vo svojich kontextoch. Povieme si o tom niečo viac, keď prideme k 3. Mojžišovej 16.

A nakoniec, zastúpenie musí byť prijaté. Či to nie je práve to, čo sa udialo, keď sme boli spasení? Neprišli sme k prijatiu skutočnosti, že Kristus zomrel za nás? Bez ohľadu na rôzne skúsenosti, ktorými nás Svätý Duch

priviedol k bodu obrátenia, všetci sme dospeli k tomuto požehnanému poznaniu: On zomrel za mňa! To je presne ten spôsob, akým Písmo hovorí o pravde o zastúpení. Bratia staršej generácie by to nazvali „pravdou pre rodinu“ - iba tí, ktorí patria do Božej rodiny, ju úplne pochopia. To samozrejme v nijakom prípade neznamená, že je v našom kázaní evanjelia ukrytá nejaká tajná agenda. Uznáním nesmiernej ceny Kristovej smrti sme úprimne vyhlásili Krista za Spasiteľa všetkých ľudí. V 1. Tim. 2:6 Pavel hovorí, že „dal sám seba jako výmenné za všetkých“. Slovo „výmenné“ je v gréckom originály „antlutron“. Je to zložené slovo a zdôrazňuje charakter výmennej ceny ako náhrady - „náhradné výmenné za nás všetkých“. Je to teda nevyčerpatelná

dostatočnosť Kristovho diela na záchranu všetkých ľudí, a hoci je dostatočné pre všetkých, je platné iba pre tých, čo veria. To znamená prijímajú náhradu za seba, zastúpenie.

Kristovo dielo na záchranu všetkých ľudí, hoci je dostatočné pre všetkých, je platné iba pre tých, čo veria.

Mohli by sme citovať veľa veršov z Písma, ktoré sú v kontexte, keď apoštoli píšú veriaci o pravdách (tým, ktorí sú v rodine). Všimnime si Pavlove slová k veriaci v Ríme: „... Kristus ... zomrel za bezbožných“ (Rim. 5:6). To je všeobecnou pravdou, pretože všetci sú bezbožní, apoštol v tejto pasáži poukazuje na to, ako sa to týka veriacich. Pretože „sme boli slabí“ a bezbožní,

ale „Kristus zomrel za nás“. Korintanom píše apoštol: „Kristus zomrel za naše hriechy“ (1. Kor. 15:3) a že On „bol učený hriechom za nás“ (2. Kor. 5:21). Galatánom Pavel hovorí, že On „dal sám seba za naše hriechy“ (Gal. 1:4) a „vydal sám seba za mňa“ (2:20). V Títovi 2:14 si čítame, že On „dal sám seba za nás“. Apoštol Peter, keď hovoril k veriaci, hovorí o Kristovom utrpení ako „spravedlivý za nespravdivých“ (1. Pet. 3:18).

Všetky tieto zmienky a oveľa viac ďalších ukazuje, že zastúpenie je prijatie Kristovej smrti vierou, že keď On zomrel na kríži, zomrel za mňa. Kiežby sa naše srdcia pokorili pred Ním a oslavovali ho za to!

(Pokračovanie nabudúce)

„A učil ich hovoriac im: Či nie je napísané, že môj dom sa bude volať domom modlitby u všetkých národov? Ale vy ste ho urobili pelešou lotrov.“

(Mar. 11:17)

Vchráme bolo jediné miesto, kde sa mohli pohania dozvedieť o Bohu – nádvorie pohanov. A toto miesto premenili nenásytní kňazi na trhovisko! Aká to bola prekážka pre pohany, ktorí chceli poznať Boha. A čo môj život? Je tiež prekážkou pre iných ľudí? Čo na mne vidia moji susedia? Človeka s dvojakým merítkom? Vidia iba človeka, ktorý je taký zaneprázdnený svojou prácou, že nemá čas s nimi zdieľať svoj život a zvest' evanjelia, alebo vidia prekrásny chrám naplnený Božím Duchom?

PÁN JEŽIŠ KRISTUS JE BOH (2)

J. Griffiths, Wales

V predchádzajúcej úvahe sme premýšľali nad Jeho „podstatnými“ vlastnosťami, ktoré vystihujú Jeho vynikanie nad všetkými. V tejto záverečnej úvahe budeme uvažovať nad Jeho „morálnymi“ vlastnosťami, ktoré vystihujú Jeho spojenie so svojim stvorením, človekom.

Jeho morálne vlastnosti - spojenie

Kristove vlastnosti by mali byť viditeľné i vo veriacich. Rozdiel je v tom, že pri Kristovi ich vidíme v celej kráse a úplnej dokonalosti. V nasledujúcich bodoch vidíme vlastnosti Božie, ktoré sú v rovnakej miere i vlastnosťami Krista.

Svätosť

1. Pet. 1:16: „... ja som svätý!“

S ohľadom na Krista (Mar. 1:24, Luk. 4:34) démoni hovoria o Pánovi Ježišovi ako o „ten Svätý Boží“. V Skutkoch 3:14 hovorí Peter v svojej druhej kázni ku Židom: „vy ste zapreli toho Svätého a Spravedlivého“. V liste do Filadelfie si čítame: „Toto hovorí svätý, ten pravdivý“ (Zjav. 3:7).

Bezhriešnosť

1. Sam. 15:29: „Ani nebude klamať večne trvajúci víťaz Izraelov ako ani nebude želiť, lebo nie je človek, aby želel.“

1. Jána 1:5: „Bôh je svetlo, a že niet v ňom nijakej tmy“. Výrokov o Pánovi Ježišovi je veľa. Apoštol Peter hovorí v 1. Pet. 2:22: „ktorý neučinil hriechu“. Apoštol Pavel zasa v 2. Kor. 5:21: „ktorý nepoznal hriechu“. Apoštol Ján píše: „hriechu

v ňom niet.“ (1. Jána 3:5). V epištole Židom si čítame: „bez hriechu“ (4:15). „Svätý Služobník...“ (Skut. 4:27, 30). „Lebo nezanecháš mojej duše v ríši smrti ani nedáš svojmu Svätému vidieť porušenie.“ (Skut. 2:27). „To splodené sväté bude sa volať Syn Boží.“ (Luk. 1:35). „Kto z vás ma usvedčí o nejakom hriechu?“ (Jána 8:46). „... knieža tohoto sveta, a nemá na mne ničoho“ (Jána 14:30).

Spravodlivosť

Iza. 45:21: „Lebo niet viacej nijakého Boha krome mňa, niet silného Boha spravodlivého a spasiteľa krome mňa!“

Pilátova manželka radila svojmu mužovi: „Nemaj ničoho s tým spravodlivým“ (Mat. 27:19). V Skutkoch 3:14 Peter hovorí: „vy ste zapreli toho Svätého a Spravedlivého“. Štefan hovoril „o príchode toho Spravedlivého“ (Skut. 7:52). Ananiáš povedal Saulovi Tarzenskému: „aby si ... videl toho Spravedlivého“ (Skut. 22:14). Peter píše: „Kristus raz trpel a zomrel za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých“ (1. Pet. 3:18). A Ján vyučoval: „Keď vyznávame svoje hriechy, verný je a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy“ (1. Jána 1:9).

Dobrota

Mat. 19:17: „Nikto nie je dobrý, iba jeden, Bôh.“

Keď sa Pán Ježiš rozprával s mládencom, povedal mu: „Čo ma nazývaš dobrým? Nikto nie je dobrý, iba jeden, Bôh“. Počas slávnosti stánov niektorí ľudia hovorili: „že je dobrý“ (Jána 7:12). Svedectvo samotného Krista bolo: „Ja som ten dobrý pastier. ... Mnoho dobrých skutkov som vám ukázal“ (Jána 10:11,32). Apoštol Peter v Kornéli-

ovom dome povedal: „... prešiel zem dobre činiac“ (Skut. 10:38).

Láska

1. Jána 4:8: „Boh je láska.“

Túto vlastnosť predstavuje Spasiteľ. „Jako mňa miloval Otec, tak som i ja vás miloval.“ (Jána 15:19). „miloval svojich, ktorí boli na svete, až do konca ich miloval.“ (Jána 13:1). „ktorý si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa.“ (Gal. 2:20). „Kristus miloval cirkev a vydal sám seba za ňu“ (Efež. 5:25). „... milujem Otca“ (Jána 14:31).

Milosrdenstvo

Žalm 62:12: „A tvoja je, ó, Pane, milosť, lebo ty odplatíš každému podľa jeho skutku.“

„Milosrdenstvo chcem a nie obeť. Lebo neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnych ku pokániu.“ (Mat. 9:13). „... očakávajúc milosrdenstvo nášho Pána Ježiša Krista cieľom večného života.“ (Júda 21). „bol milosrdným a verným veľkňazom čo do vecí u Boha“ (Žid. 2:17).

Vernosť

1. Kor. 1:9: „Verný je Bôh“

„verný je a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy“ (1. Jána 1:9). „... on zostáva verný“ (2. Tim. 2:13). „zjavil sa biely kôň, a ten, ktorý sedel na ňom, volal sa Verný a Pravdivý“ (Zjav. 19:11). On je verný Stvoriteľ - hovorí Peter, verný Najvyšší Kňaz - hovorí Pavel a verný Svedok - uzatvára Ján.

Milosť

2. Moj. 34:6: „Hospodin, Hospodin, silný Bôh lúbstivý a milosrdný“

„Milosť a pravda stala sa skrze Ježiša Krista“ (Jána 1:17). „Lúbnosť je rozliata na tvojich rtoch“ (Žalm 45:2). „... divili sa lúbným slovám“ (Luk. 4:22). „milosť

Pána Ježiša Krista“ (Skut. 15:11, 2. Kor. 8:9). „... plný milosti a pravdy ... z jeho plnosti sme my všetci vzali, a to milosť za milosť“ (Jána 1:14, 16).

Pravda

Žalm 31:5: „lebo si ma vykúpil, Hospodine, Bože, silný a verný.“

Pilát sa pýtal: „Čo je pravda?“ Pravda stála v tej chvíli priamo pred ním, ale on bol zaslepený. „Ja som cesta, pravda a život“ (Jána 14:6). „... ten pravdivý“ (Zjav. 3:7). Ján píše o pravom Svetle, o pravom Chlebe, o pravom Viniči, o pravom Svedkovi a o pravom Bojovníkovi.

Spravodlivosť

Jer. 23:6: „A toto bude jeho meno, ktorým ho budú nazývať: Hospodin naša spravodlivosť.“

„Tento človek bol skutočne spravodlivý“ (Luk. 23:47), povedal stotník pri kríži. „... Pán, ... ten spravodlivý sudca“ (2. Tim. 4:8), píše Pavel Timoteovi. „... máme prímluvcu u Otca, Ježiša Krista, spravodlivého.“ (1. Jána 2:1). Neveriaci spisovateľ Lord Byron raz povedal: „Ak bol niekedy človek Bohom a Boh človek, tak Ježiš Kristus bol oboje.“

V štvrtom storočí vyvstal v kresťanstve tzv. ariánsky spor (podľa kňaza Aria) v učení o Trojici Božej a o Kristovom božstve. (Pozn. prekladateľa: Arius vystúpil v teologických diskusiách s názorom, že pred stvorením stvoril Boh-otec Krista ako prostredníka medzi sebou a tvorstvom, a že teda obaja nie sú rovnakej podstaty). Počas vlády cisára Theodosia I. bol jeho 16-ročný syn Arkadios vymenovaný za spoludediča a spoluvládca. Istý biskup, ktorý ostro nesúhlasil s Ariusovým učením, mal u cisára stretnutie. Náročky ignoroval Arkádia a oslovil iba Theodosia. Na konci stretnutia pristúpil k Arkádiovovi a povedal mu: „Nech ťa Boh požehná, syn

môj!“ Theodosius bol jeho správaním voči svojmu synovi rozhnevaný a povýšene mu povedal: „To je všetok rešpekt, čo prejavíš môjmu synovi, ktorý mi je roveň?“ Biskupova odpoveď znela: „A čo si o tebe musí myslieť večný Boh, keď si dovolil, aby Jeho rovnocenný a rovnako večný Syn bol v celom

tvojom kráľovstve ponížený a je mu uberané Jeho pravé Božstvo!?”

Kiežby sme si aj my v časoch, keď je tak veľa právd napádaných, udržali základné pravdy o Kristovom Božstve!

(Koniec)

1. KORINŤANOM 15

Gordon Williams

Témou tejto kapitoly je vzkriesenie veriacich. Začína svedectvom o vzkriesení Krista, a to hneď dvakrát. Najprv, je to svedectvo Písem a potom svedectvo očitých svedkov. V druhej časti kapitoly je odkrytý význam vzkriesenia v siedmich hypotetických výrokoch. A napokon nasleduje poradie vzkriesenia v troch fázach. Ako odpoveď na hypotetické otázky o vzkriesení tela je uvedení sedem ilustrácií, ktoré hovoria o tom, že Stvoriteľ utvoril rôzne telá a rôznu slávu svojho stvorenia, a tak to bude aj so vzkriesenými telami veriacich. Kapitola končí piesňou víťazstva a povzbudením pre veriacich: „A tak, moji milovaní bratia, buďte pevní, nepohnutelní, rozhojňujúci sa vždycky v diele Pánovom vediač, že vaša práca nie je márna v Pánovi.“ (1. Kor. 15:58).

Kľúčom tejto kapitoly je 12. verš: „... akože potom hovoria niektorí medzi vami, že nieto zmŕtvychvstania?“ Zdôvodnenie v tejto kapitole spočíva vo fyzickom vzkriesení Krista. Poradie pri vzkriesení je takéto: „prvotina Kristus, potom tí, ktorí sú Kristovi, ... potom koniec.“ Tieto tri skupiny sú oddelené v priebehu časov.

Vzkriesenie Krista sa udialo pred asi 2000 rokmi, „potom tí, ktorí sú Kristovi“ je ešte stále budúcnosťou. Pre túto udalosť sa používajú aj pomenovania „prvé vzkriesenie“, „vzkriesenie spravodlivých“ alebo „vzkriesenie k životu“. Je potrebné ju odlišovať od „vzkriesenia nespravodlivých“ a „vzkriesenia k súdu“, ktoré sú spojené s „druhou smrťou“. Prvá udalosť sa týka veriacich a spája sa s tisícročným kráľovstvom. Druhá udalosť sa

týka neveriacich a odohrá sa po tisícročnom kráľovstve. Poslednou fázou bude jednoducho povedané „koniec, keď Kristus odovzdá vládu a kráľovstvo Bohu“. To sa stane po tisícročnom kráľovstve, čiže medzi vzkriesením „tých, ktorí sú Jeho“ a „koncom“ uplynie obdobie tisíc rokov.

Vrcholom kapitoly je predivná udalosť opísaná vo veršoch 51 a 52, kde je úžasná pravda o návrate Krista pre svojich vykúpených. Či už to budú živí alebo tí, ktorí zomreli, či v tele alebo mimo tela, ich cieľom bude premene- nie, aby boli podobní Jemu a stále s Ním. Táto udalosť je nazvaná „tajomstvo“. Vo verši 35 sú spomenuté hypotetické otázky skeptikov: „Ako vstanú mŕtvi z mŕtvych? A v akom tele prídu?“ Odpoveďou je príklad roľníkov, ktorí od

staroveku s nádejou siali semä s vedomím, že ono zomrie, ale vyrastie nová rastlina, rovnaká ako tá, z ktorej semä pochádzalo. Rolníci to nevedeli vysvetliť, ale všetci poznali túto pravdu. Prečo by potom malo byť otázne, ako Boh sám vzkriesi nové telo?

Budúce vzkriesenie kresťanov je nazvané tajomstvom. V Novom Zákone sa toto slovo vzťahuje na nejakú pravdu, ktorá predtým ešte nebola zjavená. Vzkriesenie v posledný deň bolo známe už Jóbovi (Jób 19:25-26). Rovnako o ňom vedela aj Marta (Jána 11:24: „Viem, že vstane pri vzkriesení, v posledný deň.“). Ona vedela to, čo Jób. 1. Kor. 15:51-52 však nehovorí o vzkriesení v posledný deň, ale o aspekte „prvého vzkriesenia“, ktoré sa udeje pred príchodom tisícročného kráľovstva a pred veľkým súžením. Bude zhodné s 1. Tes. 4:16, keď bude Cirkev „vychvátená v oblakoch v ústrety Pánovi do povetria“.

Telo je to, ktoré spí, nie duša.

„Všetci nezosneme.“ Apoštol Pavel (ako v 1. Tes. 4:17) zahŕňa seba do možnosti, že v tom čase bude nažive. Slovo sen je v Novom Zákone používané namiesto smrti, keď je hovo-

rené vzťahom k veriacemu. Telo je to, ktoré spí, nie duša. Pre veriaceho „vystáňovať sa von z tela“ znamená „bývať doma u Pána“. Zatiaľčo „... je uložené ľuďom raz zomrieť, a potom súd,“ (Žid. 9:27) je všeobecný rozsudok v dôsledku hriechu - je to koniec starého tela a začiatok nového.

„Všetci budeme premenení.“

„Všetci budeme premenení.“ V ten blahoslavený moment bude zemské telo premenené na nebeské, prirodzené na duchovné, porušiteľné telo na neporušiteľné, telo nečesti na telo slávy, telo slabosti na telo sily, telo nášho terajšieho poníženia na telo podobné Jeho slávnemu telu. O tejto premene píše apoštol Ján „keď sa ukáže, budeme jemu podobní“ (1. Jána 3:2). Čo sa týka veriacich, ktorých telá zomreli, „vstanú neporušiteľní“. Čo sa týka veriacich žijúcich, „budeme premenení“.

Toto veľké premenenie je opísané troma prívlastkami:

- ▶ razom,
- ▶ v okamihu,
- ▶ pri zatrúbení poslednej trúby.

Výraz razom alebo v momente je v Novom Zákone použitý iba na tomto

mieste. Z gréckeho slova atamos, čo sa považovalo za najmenšiu časticu všetkého. Výraz v okamihu alebo mihnutím oka bol často používaný Židmi na opísanie niečoho, čo sa stalo rýchlo alebo náhle. A posledný výraz, pri zatrúbení poslednej trúby, sa spája so životom vojakov v tých dňoch v Rímskej ríši, ktorí boli zvolávaní trúbením.

Je tu teda použitý prívlastok z gréckeho sveta - atóm, zo židovského života - mihnutie oka a z rímskeho sveta - posledná trúba. Pri ukrižovaní Pána Ježiša bol na jeho križi nápis napísaný židovskými, gréckymi a latinskými: Ježiš Nazarejský - kráľ židovský. Mohli si ho prečítať nábožní ľudia, obchodníci, vojaci či politici. Pri Jeho smrti všetci vedeli, kto On bol. Pri Jeho príchode budú všetci tí, ktorí ho poznajú, premenení a vzatí, aby boli s Ním.

Pri Jeho príchode budú všetci tí, ktorí ho poznajú, premenení a vzatí, aby boli s Ním.

Verš 54 hovorí, že „potom“ sa naplní, čo je napísané: „Smrť je pohltená vo víťazstvo.“ Verš 55 hovorí, že veriaci už „teraz“ môže spievať: „Smrť, kde je tvoj osten? Kde, peklo, tvoje víťazstvo?“

BOŽIE RYSY (1)

Eric Parmenter, Ynysybwl, Wales

Všadeprítomný Boh

Kedykoľvek sa zamýšľame nad kvalitami (atribútmi) Božej osoby, rýchlo zistíme, že sa strácame v nesmiernej veľkosti tohto predmetu. Nič tak pri veriacom človeku nezväčší ocenenie veľkosti Božej trojice, ako úprimné uvažovanie nad množstvom rysov Božej osoby.

Všetky atribúty trojjediného Boha sú rovnaké pre celú trojicu Božiu.

Všetky atribúty trojjediného Boha sú rovnaké pre celú trojicu Božiu. Keď povieme, že Boh Otec je všadeprítomný, rovnaká pravda platí aj o Synovi a Duchu Svätom. Rovnako to platí aj so vševědúcnosťou a všemohúcnosťou Božou. Tieto vlastnosti sú nevyhnutnou súčasťou pravého Boha. Keďže Syn a Svätý Duch sú vo svojej podstate bytia rovní Otcovi, môžeme v Písmach čítať, že sú tam tieto ich božské rysy opísané.

Božia všadeprítomnosť

Žalmista nemal žiadne pochybnosti o pravde o všadeprítomnosti Boha (Žalm 139:7-12). Boh bol prítomný všade, či už bol na vysokých miestach alebo v hĺbinách, nebolo takého miesta, kde by sa mohol Dávid skryť, alebo kam by mohol utiecť od Božej prítomnosti. Aj Jonáš to spoznal, keď odišiel do Taršíša (2. Král. 14:25). Chcel sa od Boha vzdialiť čo najviac ako to išlo a rozhodol sa neísť do Ninive, ako mu Boh nariadil. Avšak rovnako ako žalmista aj Jonáš zistil, že pred Božou prítomnosťou nemôže utiecť. Ani nekonečnosť vesmíru neposkytuje skrýšu

pred Božou prítomnosťou, lebo On je všade. Adam si myslel, že sa pred Bohom môže skryť v záhrade Éden, ale nemohol. Tak to bude aj v posledných dňoch, keď ľudia z každej spoločenskej vrstvy budú volať na vrchy a skaly, aby na nich padli, aby sa ukryli pred Bohom sediacim na tróne, ale neskryjú sa (Zjav. 6:16). Vinníci si po stáročia mysleli, že sa môžu skryť pred Božou prítomnosťou, ale rovnako, ako pre Jonáša, nebolo pre nich skrýše, lebo On je prítomný všade.

Na druhej strane pre veriacich je Jeho všadeprítomnosť potešením a uspokojením v neočakávaných situáciách a ťažkostiach. Skutočnosť Jeho stálej prítomnosti vedie veriacich k plnej dôvere v Boha v ich životoch a k túžbe po svätom a čistom živote, ktorý sa ľúbi Tomu, ktorý nás povolal svätým povolaním (2. Tim. 1:9).

Všadeprítomnosť Syna

Pán Ježiš je Boh, a preto všetko, čo je pravdou o Bohu Otcovi, je pravdou aj o Synovi. Keď sa „Slovo stalo telom“ (Jána 1:14), nestratil nič z Božích kvalít alebo atribútov božstva. Evanjelium podľa Jána ponúka bohaté svedectvo o všemohúcnosti a vševědúcnosti Pána Ježiša. On, ako ten jednorodný Syn, je a vždy aj bude v lone Otcovom, a preto Nový Zákon potvrdzuje, že Boží Syn nie je len všemohúci, ale aj všade prítomný.

Problém vzniká pri myšlienke, že synovstvo v sebe zahŕňa menejcennosť, ale tak to nie je. Poslušnosť, podriadenie sa neznamená podradenosť v zmysle postavenia na nižšej úrovni. Výrok Pána Ježiša, že je Božím Synom, nehovorí o tom, že by bol Božím

pokolením. On je sám Boh a nesie podstatu, prirodzenosť a charakter Boha. Keď apoštol Pavel napísal: „Ktorý súc v podobe Boha...“ (Fil. 2:6), vyjadril základnú pravdu kresťanstva. On bol večne a bezpodmienečne v podobe Boha, a tak mal aj atribúty božstva. Pán Ježiš sa ich nevzdal, keď bol v ľudskom tele. Pri vtelení sa stal niečím, čím predtým nebol, ale zároveň ostal tým, čím bol večne. A opačne, už nikdy nepredstane byť tým, čím sa stal v Betlehéme. „A vyznane veľké je tajomstvo pobožnosti“ (1. Tim. 3:16). Syn je vo svojej osobe Boh aj človek, ktorý má všetky božské atribúty vrátane všadeprítomnosti. Keď bol Pán Ježiš na zemi, naznačil skutočnosť, že On je prítomný všade, keď

Keď sa táto pravda stane vnútorným presvedčením, prítomnosť svätej Osoby bude v človeku pôsobiť bázeň a úctu.

povedal: „A nikto nevstúpil hore do neba, iba ten, ktorý zostúpil z neba - Syn človeka, ktorý je v nebi.“ (Jána 3:13). Aj tieto slová môžu byť zmienkou o Jeho všadeprítomnosti: „Keď ma niekto miluje, ten bude ostríhať moje slovo, a môj Otec ho bude milovať, a prideme k nemu a urobíme si u neho príbytok.“ (Jána 14:23). Matúš zapísal Pánove zaslúbenie, že „kde sú dvaja alebo traja shromaždení v mojom mene, tam som i ja v ich strede.“ (Mat. 18:20). Pán Ježiš v tomto zaslúbení zdôraznil svoju všadeprítomnosť. Keď sa táto pravda stane vnútorným presvedčením, prítomnosť svätej Osoby bude v človeku pôsobiť bázeň a úctu. Ba dokonca, Jeho služobníkom je neprestajná Pánova prítomnosť zaslúbená. Učeníci boli poslaní do sveta, aby zvestovaním slova získali ďalších učeníkov, aby ich krstili v mene božskej trojice a aby formovali ich životy „učiac ich zachovávať všetko, čokoľveksom vám prikázal. Ahľa, ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta“ (Mat. 28:20, vid' tiež Mar. 16:20).

Všadeprítomnosť Svätého Ducha

O Bohu Otcovi zvyčajne rozmýšľame ako o osobe zjavenej v Synovi, ktorý sa stal telom a chodil medzi nami. O Svätom Duchu, ktorý je neviditeľný a ktorého dielo je skryté a v tichosti, si niektorí myslia, že nie je osoba, ale skôr istý vplyv alebo sila. Keď apoštol Pavel písal veriacim v Ríme, vyznievajú jeho slová o Svätom Duchu, ako by boli v rozpore s pravdou o jeho osobe: „Sám ten Duch spolu svedčí s naším duchom, že sme deťmi Božími“ a „ale sám Duch sa prihovára za nás“ (Rim. 8:16, 26). Slovo „duch“ je v gréckom jazyku stredného rodu a podľa gramatických pravidiel sa o ňom teda píše ako o „tom“. Avšak napriek tomu, Pán Ježiš vo svojom učení o Svätom Duchu, napriek gramatickým pravidlám, o ňom hovorí v mužskom rode a nie v strednom. „Ale keď príde on, ten Duch pravdy...“ (Jána 16:13). Rovnako aj v Jána 14 hovorí Pán Ježiš, keď učil svojich učeníkov o Svätom Duchu: „a ja požiadam Otca, a dá vám iného Tešiteľa,“ (v. 16). Slovíčko „iného“ vyjadruje „podobného ako som ja“ a Pán Ježiš tak vkladá do mysli učeníkov skutočnosť o osobe Svätého Ducha, ktorý je rozpoznateľný od Neho samotného. Neskôr, o čase, keď Svätý Duch príde, povedal Pán Ježiš: „prebýva u vás a bude vo vás“ (v. 17).

Svätý Duch je rovný Otcovi aj Synovi

Večné rysy alebo atribúty božstva sú absolútne, a keď sú použité vo význame o Svätom Duchu, vidíme, že aj On je rovnaký vo svojej osobe a božstve ako Otec a Syn. Jeho večnú dokonalosť vidíme v tom, že má všetky rysy božstva rovnako ako Otec a Syn, a jedným z nich je aj všadeprítomnosť. Všadeprítomnosť je pripisovaná Duchu aj Žalmistom v otázke: „Kam by som zašiel od tvojho ducha?“ (Žalm 139:7). Apoštol Pavel napísal do zboru v Korinte: „Lebo i v jednom Duchu my všetci sme pokrstení v jedno telo, buď

Táto služba Svätého Ducha na každom mieste si vyžaduje všadeprítomnosť.

Židia buď Gréci buď sluhovia buď slobodní“ (1. Kor. 12:13). Táto služba Svätého Ducha na každom mieste si vyžaduje všadeprítomnosť. Rovnako aj aby mohol byť Svätý Duch pečaťou a závdavkom v každom človeku po obrátení (Efež. 1:13-14), musí byť všadeprítomný. Ďalej apoštol nariaduje veriacim: „A neopíjajte sa vínom, v ktorom je prstapaš, ale buďte plnení Duchom“ (5:18), čím tiež zdôrazňuje jeho všadeprítomnosť. Vo svojom záverečnom požehnaní veriacim

v Korinte píše apoštol Pavel: „Milosť Pána Ježiša Krista a láska Božia a účastenstvo Svätého Ducha nech je so všetkými vami!“ (2. Kor. 13:14). Praktický význam učenia o všadeprítomnosti vzťahom na Svätého Ducha je napísaný Pavlom: „Alebo či neviete, že vaše telo je chrámom Svätého Ducha, ktorý je vo vás...“ (1. Kor. 6:19). Táto dôležitá pravda musí mať vážny dosah aj na životy dnešných veriacich. Osoby Božej Trojice sú rovnaké vo všetkých svojich rysoch a atribútoch božstva, a teda všetci (Otec, Syn a Svätý Duch) sú všadeprítomní.

(Pokračovanie nabudúce)

KRISTOVA OSOBA (9)

David McAllister, Donegal, Írsko

Jeho Božstvo (2)

V predchádzajúcom článku sme uvažovali o Písmach, ktoré poukazujú na božstvo Pána Ježiša Krista. Tieto Písma presne nehovoria výslovne o tom, keď bol Pán Ježiš na zemi. Otázka preto je, či si Pán Ježiš udržal svoje božstvo, aj keď prišiel na zem?

Odpoveďou je: „Áno.“ V tomto článku sa pozrieme na niektoré zmienky v Písme, ktoré o tom hovoria.

Spôsob, akým Pán Ježiš Kristus hovoril o Bohu ako o Svojom Otcovi, keď bol tu na zemi, je základom tvrdenia o Jeho Božstve. Ján 5:18 hovorí: „Preto ho Židia ešte viacej hľadali zabiť, že nie

len že rušil sobotu, ale že aj Boha volal svojím Otcom robiac sa rovným Bohu.“ V Jána 10:30 hovorí Pán Ježiš: „Ja a môj Otec sme jedno.“ Neznamená to, že sú zjednotení iba vo svojich cieľoch, ale hovorí to o tom, že sú jedno aj vo svojej podstate - obaja sú v rovnakej miere Boh. Odpoveď tých, ktorí to počuli (v. 31) to potvrdzuje: „Vtedy zase zodvihli Židia kamene, aby ho ukameňovali.“ Ak by Pán Ježiš tvrdil o sebe, že je s Bohom jedno vo svojich úmysloch, nenasledovala by z ich strany taká vášnivá reakcia. Každý, kto chcel byť medzi Židmi učiteľom, by tvrdil, že jeho cieľom je, aby sa konala Božia vôľa.

Ale tento výrok Pána Ježiša bol jasným tvrdením o Jeho božstve a tí, ktorí to počuli, to vedeli, a preto Mu chceli dať, čo patrilo rúhačom - ukameňovať Ho. Dokonca to výslovne vo verši 33 hovorია: „Za dobrý skutok ťa nekameňujeme, ale za rúhanie sa a preto, že ty súc človek robíš sa Bohom.“

Tieto Písma poukazujú, že nepriatelia Pána Ježiša nemali problém pochopiť, čo presne znamenali Jeho slová ohľadom Jeho vzťahu k Otcovi. Je smutné, že niektorí, ktorí sa označujú za Jeho priateľov, majú problém prijať Jeho jednoznačné tvrdenia.

Aké úžasné sú Božie cesty! Úhlavní nepriateľa Pána Ježiša svojimi reakciami na Jeho slová dali nevedomky silné svedectvo o pravdivosti Jeho tvrdení. Storočia neskôr si čítame ich slová a reakcie, a v Božej múdrosti vidíme, že ich odpor je práve tým, čo potvrdzuje pravdivosť Jeho Božstva v plnom rozsahu.

Zákonníci nespoznali, že Ten, ktorý porazenému odpustil hriechy, bol skutočne Boh.

Ich reakcia na uzdravenie porazeného muža (Marek 2:1-12) je ďalším príkladom toho. Pán Ježiš povedal porazenému: „Synu, odpustené sú ti tvoje hriechy!“ Zákonníci odpovedali: „Čo tento tak hovorí? Rúha sa. Kto môže odpúšťať hriechy krome jedného Boha?“ (v. 7). Mali pravdu, iba Boh môže odpustiť hriechy a Pán Ježiš to ani nepopiera. V čom sa mýlili, bolo, že nespoznali, že Ten, ktorý porazenému odpustil hriechy, bol skutočne Boh. Pán Ježiš dokázal, že má moc odpustiť hriechy uzdravením tohto muža (v. 10). Inými slovami, že On je Boh. Opäť bol odpor Jeho nepriateľov použitý Bohom na ukázanie presného opaku, čo oni tvrdili.

Po vzkriesení Pána Ježiša, keď Ho uvidel Tomáš, zvolal: „Môj Pán a môj Boh“

(Jána 20:28). Bez pochyby Tomáš veril, že tento človek, s ktorým stál zoči-voči, je Boh. Ak by sa Tomáš mýlil, Pán Ježiš by ho neváhal opraviť. Ale naopak, On plne prijal pripísané Božstvo. Rovnako prijal Pán Ježiš aj zbožnú úctu, a to nielen po svojej smrti a vzkriesení (Mat. 28:9 a 17), ale aj pred ňou (Mat. 8:2, 14:33, 15:25, 20:20). To všetko je v ostrom kontraste s anjelom, pred ktorým sa poklonil apoštol Ján v Zjavení 22. Anjel povedal Jánovi: „Lebo som tvoj spolusluha... Bohu sa klaňaj!“ Pán Ježiš nikdy nič podobné nepovedal tým, ktorí ho uctievali, pretože uctievaním Jeho, ctili Boha.

Svedectvo o týchto pravdách nájdeme aj v epištolách: „A vyznane veľké je tajomstvo pobožnosti: Bôh zjavený v tele, ospravedlnený v Duchu, zjavený anjelom, kázaný pohanom, uverené mu na svete, hore vzatý v sláve.“ (1. Tim. 3:16). Skutočne, Ten, ktorý prišiel, je Boh zjavený v tele. Neprestal byť Bohom, keď prišiel na zem. Aj apoštol Pavel píše: „lebo v ňom prebýva všetka plnosť božstva telesne“ (Kol. 2:9). Slovo „božstvo“, ktoré je tu použité, nepo-

Slovo „božstvo“, nepisuje iba vlastnosti Boha, znamená oveľa viac - samotnú podstatu božstva.

pisuje iba vlastnosti Boha, znamená oveľa viac - samotnú podstatu božstva. V jednom verši sú vedľa seba použité tieto dve slová „božstvo“ a „telesne“. Prečo? Pretože oboje je pravda o Pánovi Ježišovi Kristovi, ktorý jediný má telo, v ktorom stále prebýva plnosť božstva.

Pán Ježiš mohol pokojne povedať: „aby všetci ctili Syna, jako ctia Otca. Kto nectí Syna, nectí Otca, ktorý ho poslal.“ (Jána 5:23). Nie je možné dať Otcovi to, čo Mu náleží a Synovi nedať, čo Mu náleží. Každý, kto popiera božstvo Syna nie je Božím priateľom. Apoštol Ján o tom píše v prvej epištrole (1. Jána 2:23): „Nikto, kto zapiera Syna, nemá ani Otca; kto vyznáva Syna, má aj Otca.“ Písmo je jasné - ten, kto popiera božstvo Pána Ježiša Krista, nie je spasený.

Písmo je jasné - ten, kto popiera božstvo Pána Ježiša Krista, nie je spasený.

Bolo by dobré, ak by sme tu mohli skončiť a pokračovať v úvahách nad inou témou. Avšak satan nenávidí pravdu o Kristovom božstve a používa si svojich služobníkov, aby šírili o tom pochybnosti popieraním niektorých výrokov Písma. Je potrebné sa nad tým zamyslieť a urobíme tak v nasledujúcom článku.

SAMUEL (2)

J. Hall, Harrogate

Situácia v tých dňoch

Zavrnutie Božích princípov kňazmi zaviedlo celý izraelský národ ďaleko od Boha. Do takej doby sa narodil Samuel. Éli, najvyšší kňaz, toleroval hrubú nemorálnosť a smilstvo svojich synov, ktorí boli neposlušní a odporujúci Bohu. Izrael bol vo veľkých problémoch: z politického hľadiska boli plienení Filištínmi, z náboženského hľadiska - kňazstvo úplne morálne skazené a z vnútorného hľadiska sa zmietať v nezhodách a sporoch. Mohli by sme sa pýtať, či v takomto duchovnom a morálnom chaose bolo možné vôbec konať niečo pre Boha. No práve do takýchto podmienok sa narodil Samuel. Navonok sa stále dodržiavali tradície a zvyky. Tak to robila aj Elkánova rodina, ktorá prišla na každoročnú návštevu do Šíla, podľa Božieho nariadenia. Tam bolo „dom Hospodinov“ (1. Sam. 1:7), miesto Božieho prebývania a „chrám Hospodinov“ (v. 9), miesto Bohom určené obetovaniu obetí a prístupu k Bohu. Cesta do Šíla predstavuje začiatok obnovenia. Každé duchovné obnovenie začína návratom Božieho ľudu k oltáru s túžbou byť napravený. Rovnako tomu bolo aj za dní Jeremiáša: „Lebo nože idte na moje miesto, ktoré je v Šíle, kde som bol dal tam na počiatku bývať svojmu menu...“ (Jer. 7:12) a rovnako je to pravdou aj dnes.

Povolanie Samuela

To, že bol Samuel pripravený počuť Božie volanie, bola zásluha jeho matky Anny. Uprostred nezhôd v domácnosti, kde sa jej posmievali, „pretože Hospodin bol zavrel jej život“ (1. Sam. 1:6), pretrvávala v modlitbách: „za tohoto chlapca som sa modlila“

(v. 27). Nikdy sa neprestávajme modliť za naše deti. Možno by bol náš evanjelizačný dosah väčší, ak by sme mali takého ducha ako Anna alebo ako Ráchel, ktorá volala: „Daj mi synov; lebo ak nedáš, zomriem.“ (1. Moj. 30:1). Keď Anna dostala syna, za čo sa modlila, svojho syna dala späť Bohu: „...oddávam ho Hospodinovi, aby bol jeho po všetky dni, čo bude žiť“ (1. Sam. 1:28). Služba pre Boha môže stáť veľa a Anna položila na oltár Bohu to najdrahšie, čo mala.

Každý rok mu „robievala plášťik“ (2:19), Samuel bol tiež „opásaný ľanovým efodom“ (v. 18). Rúcha, o ktorých si čítame v Písmach, hovoria často o charaktere a Samuel ostával pod vplyvom svojej zbožnej modliacej sa matky, čo bolo v kontraste s Éliho synmi a slabosťou ich otca. Samuelov ľanový efod, napriek tomu, že nebol z Áronovho domu a v protiklade k Élimu, najvyššiemu kňazovi, ktorý mal zlú povest', predstavoval spravodlivosť najvyššieho kňaza (2. Moj. 28:4). Je dobré vidieť rast v Božích veciach v Božom ľude. No neporovnateľne drahšie je vidieť duchovný rast a pokrok v časoch úpadku a vzdalovania sa od Boha. O Samuelovi je napísané: „A chlapec posluhoval Hospodinovi.“ (1. Sam. 2:11) a „A chlapec Samuel rástol pred Hospodinom“ (v. 21). „A chlapec Samuel rástol čo raz a bol milý jako u Hospodina tak aj u ľudí“ (v. 26) a „A Samuel rástol, a Hospodin bol s ním ... A poznal celý Izrael ... že je Samuel verný a stály za proroka Hospodinovi“ (3:19-20). Samuelov charakter a rast musel byť stálou výčitkou pre starého Éliho. Pohľad najvyššieho kňaza už nedokázal rozoznať rozdiel medzi zlomenou, kajúcou dušou a opitou ženou, a v Samuelovom prípade nerozoz-

nal, že to Hospodin volá chlapca v noci. V tých dňoch bolo slovo Božie vzácne (3:1), teda bolo ho málo. Nedostatok duchovného povedomia u tých, ktorí boli zodpovední, za vedenie ľudu, bol dôsledok ich prerušeneho vzťahu s Bohom. Blízkosť s Bohom je nevyhnutná pre tých, ktorí chcú plniť Božie nariadenia, a nie ako bolo za dní, keď Božia lampa hasla (3:3), čo hovorí o nedostatku duchovného svedectva. Boh požadoval, aby lampa horela nepretržite počas tmy (2. Moj. 27:20-21, 3. Moj. 24:2-3), ale vkradla sa tam duchovná ľahostajnosť a letargia. A keď Boh volal, bola tma. Prvé dva razy, keď Boh volal chlapca, prišiel Samuel k Élimu, ktorý ho poslal späť lahnúť si (1. Sam. 3:5). Až tretí raz, keď prišiel Samuel za Élim, si Éli uvedomil, že to Boh volá chlapca a povedal mu, čo má odpovedať, lebo „... Samuel ešte neznal Hospodina, ani mu nebolo dovtedy zjavené slovo Hospodinovo“ (v. 7). V tomto verši sú dve slová „(ne)znat“ a „ešte“. Sloveso poznať vyjadruje nevyhnutnosť priameho vzťahu medzi Bohom a človekom. Potrebujeme osobnú Božiu prítomnosť, aby sme mohli vstúpiť do zaslúbených duchovných požehnaní. To, že niekto pozná Bibliu, neznamená že je spasený a že duchovne rozumie. Každý človek musí osobne poznať Boha skrze vieru v Pána Ježiša a následný dar Svätého Ducha.

Sloveso „ešte“ vyjadruje to, že ešte nenastal ten čas. Akokoľvek by sme chceli, nemôžeme dať zo svojho vnútorného poznania iným. Duchovný vzrast v poznaní a milosti Pána Ježiša Krista musíme nadobudnúť každý sám pomocou Svätého Ducha, Písma a zdokonaľovania svätých v zhromaždení ku dielu služby ... k miere dospelosti plnosti Kristovej.

Keďže som vyrastal v baníckej oblasti, vždy ma zaujali slová jedného staršieho brata, ktorý pracoval v uhoľnej bani: „Uhlie, ktoré vyťažíš sám pre seba, horí najlepšie.“

Povolanie Samuela bolo osobné, pretože Boh ho volal po mene. Tým kanálom pre Božie zjavenie mal byť Éli a jeho synovia: „Lebo rty kňaza majú ostríhať známosť, a zákon naučení budú hľadať z jeho úst! Lebo je poslom Hospodina Zástupov.“ (Mal. 2:7) Ale keď je ten vyvolený kanál prerušený, Boh si suverénne vyberie iný, a tak si vybral aj Samuela. Jeho povolanie bolo cielené, pretože ho volal dvakrát: „Samuel, Samuel“ (1. Sam. 3:10) a vytrvalé, pretože Boh trpezlivo jednal so svojím služobníkom a čakal na odpoveď až po štvrté volanie. Éli poradil Samuelovi, že má povedať: „Hovor, Hospodine, lebo tvoj služobník čuje.“ (v. 9), ale Samuel odpovedal: „Hovor, lebo tvoj služobník čuje!“ (v. 10). Vynechanie slova „Hospodine“ hovorí o tom, že Samuel vedel, že nemôže odpovedať Bohu podľa Éliho poznania, nad svoje vlastné duchovné poznanie. V našom duchovnom živote by sme sa nemali snažiť byť tým, čím nie sme, pretože Pán Boh to iste vie a ostatní spoluveriaci to čoskoro spoznajú. Ďalšieho rána si Éli zavolať Samuela, aby počul, čo mu Boh tej noci zjavil. To bolo pre mladého muža veľkou skúškou v službe Bohu. Hoci bol neskúsený v mnohých veciach a oveľa mladší ako Éli, Samuel bol voči najvyššiemu kňazovi priamy a čestný: „...oznánil Samuel všetko a nezatajil ničoho pred ním.“ (v. 18). Podal Božie slovo tak, ako ho počul, hoci bez pochyb bolo pre Éliho bolestivé. Nebola to jednoduchá úloha, ani to nebola povzbudzujúca správa: „vediem na Éliho všetko, čo som hovoril o jeho dome, ... ja budem súdiť“ (v. 12-13). Vyhlásenie Božieho súdu na Izrael a na Éliho dom, slúžilo najprv k preskúšaniu Samuelovej vernosti Bohu, a to je to, čo ho charakterizovalo i potom po celý jeho život. Dnes čelíme podobnej výzve, ako píše apoštol Pavel Timoteovi: „Káž slovo, prístupuj v pravý i nepravý čas... Lebo bude čas, keď neznesú zdravého učenia, ale ... budú si hromadiť učiteľov, lebo ich budú svrbiť uši“

(2. Tim. 4:2-3). Túžba poznať Božie Slovo bude odložená bokom a nahradená takými vecami, ktoré uši poslucháčov iba pobavia. V takýchto podmienkach obaja, Samuel aj

Timoteus, ostali neochvejne verní Bohu, a takí máme byť aj my.

(Pokračovanie nabudúce)

KÁŽEME DOBRÚ ZVEŠŤ?

David Petterson

Pri prípravách na evanjelizáciu sa vynaloží množstvo energie (a peňazí) na to, aby boli ľudia oslovení evanjeliom. Vytlačia sa oznamy do novín, informácie o zhromaždení sú publikované na sociálnych sieťach, vytlačia sa pozvánky. Ale oslovujeme poslucháčov naozaj evanjeliom? Kážeme evanjelium?

Často sa zdôrazňuje, že význam slova „evanjelium“ je „dobrá zvesť“. Kážeme skutočne dobrú zvesť? Povedali by nezaujatí poslucháči na záver evanjelizačného zhromaždenia, že to, čo počuli, bola dobrá zvesť alebo bola väčšia časť kázania o zlých správach? Zdôrazňuje sa väčšinu času súd, peklo, ohnivé jazero, falošné vyznania alebo strach zo zanechania po vytrhnutí cirkvi? Sú to pravdivé udalosti, ktorým budú hriešnici bez Krista skutočne čeliť a je nevyhnutné o nich pri kázaní evanjelia hovoriť. Ale má sa im venovať väčšina času na zhromaždení, ktoré je venované dobrej zvesti?

Kážeme Krista ukrižovaného (1. Kor. 1:23)? Kážeme Kristovu smrť, pohreb a vzkriesenie, ako to aj Pavel zhrnul, že o tom je evanjelium (1. Kor. 15:14)? Kážeme o vykúpení, ospravedlnení, spasení, odpustení a o zmierení?

Okrem zmienok ku židovským vládarom, ktorí vydali Pána Ježiša, aby bol ukrižovaný, už len letný pohľad na obsah kázni, ktoré sú zapísané v Skutkoch, ukazuje, že apoštoli kázali najmä dobrú zvesť. V Skutkoch 2 kázal Peter kríž Kristov, Jeho vzkriesenie, Jeho povýšenie, spasenie a odpustenie. V nasledujúcej kapitole Peter opakuje to isté a pridáva, že Boh poslal Svojho Syna, aby „vám dobrorečil“ (3:26). V Samárii (8:5) apoštol Filip „kázal Krista“ a etiópskemu eunúchovi „Ježiša“ (8:35). V Skutkoch 9 si čítame, že Pavel „hlásal v synagógach Ježiša Krista, že je on Syn Boží“ (9:20). V Skutkoch 10 sa evanjelium šíri medzi pohanov a Peter opäť zdôrazňuje témy, ako sú: pokoj (10:36), Kristovo

dielo (10:38-40) a odpustenie (10:43). V kapitole 14 čítame o Pavlovi a Barnabášovi v Ikónii ako kážu „slovo Jeho milosti“ (14:3). Pavel a Sílás spoločne hlásali žalárnikovi vo väzení dobrú zvesť: „Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený ty aj tvoj dom.“ (16:31). Na iných miestach si čítame slová ako „evanjelizovali tam“ (14:7), alebo „toto je Kristus, Ježiš, ktorého vám ja zvestujem“ (17:3, pozri tiež 18:5 a 28). V knihe Skutkov apoštolov dominuje kázanie dobrej zvesti. Vládne aj dnes v našich evanjelizačných kázaniach?

Starší bratia nás povzbudzovali, aby sme kázali o páde človeka, o Božej náprave a o zodpovednosti človeka. Možno práve rovnováha v týchto troch bodoch nám pomôže zdôrazňovať tú dobrú správu. Pozrime sa na naše kázne, čo počujeme a hovoríme. Boží ľud vynakladá snahu, aby priviedol ľudí k počutiu dobrej zvesti. Bolo by smutné, ak by sme boli vinní z klamlivej reklamy.

ELIZEUS (3)

C. Jones, Cardiff, Wales

Milosť v každej potrebe

Milosť pre dlžníka

Syn nejakého proroka, zbožný muž, zomrel. Jeho vdova bola chudobná a zadlžená a veriteľ mal v pláne vziať jej dvoch synov sebe za otrokov. Podľa Mojžišovho zákona mohli veritelia vziať dlžníkov a ich deti za otrokov, aby si odpracovali svoje dlhy, ktoré nevedeli splatiť (2. Moj. 21:2-4, 3. Moj. 25:29-40, 5. Moj. 15:12-18). Táto vdova sa pýtala Elizea, čo má robiť a on sa jej opýtal, čo má v dome. Mala iba „nádoby oleja“ (2. Král. 4:2). Elizeus jej povedal, aby si napožičiavala prázdne nádoby a nie „málo“ (v. 3) a naplnila ich z nádoby s olejom. Keď to robila, mala mať zatvorené dvere a zdá sa, že keď tak robila, prorok Elizeus pri tom nebol a iba ona a jej synovia videli prácu Božej moci (v. 4-5). Dokázala svoju vieru v Boha a požičala si prázdne nádoby od susedov, všetky ich naplnila a mohla naplniť aj viac, ak by ešte mala nejaké nádoby. Keď už nemali žiadne nádoby k dispozícii, prestal olej tiecť. Jediným limitom pre olej od Hospodina bol počet nádob, ktoré si žena vo svojej viere požičala (v. 6). Potom olej popredala a z utržených peňazí splatila svoj dlh. Skrze tento zázrak sa všemocný Boh postaral o prostriedky pre ženu, a to nielen toľko, aby splatila svoj dlh, ale aj navyše, aby mala na svoje potreby. Ona a jej synovia boli zachránení zo svojej zúfalej situácie milosťou a mocou Božou (v. 7).

Božia moc, milosrdenstvo a milosť nepoznajú hranice. On „môže učiniť nad všetko, nesmierne viac než prosíme alebo rozumieme“ (Efež. 3:20), ale niekedy je

rozsah Jeho požehnaní, ktoré nám udieľa, ohrozený našou vierou, ktorú preukazujeme a našou poslušnosťou. On koná všetko pre naše večné požehnanie a svoju slávu a hovorí nám: „Otvor svoje ústa na široko, a naplním ich.“ (Žalm 81:11). V Efežanom 2:8 si čítame: „Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží.“ Nemohli sme urobiť nič, čím by sme prispeli k nášmu spaseniu, naša situácia bola beznádejná, ale Pán Ježiš Kristus nás miloval a vydal sám seba za nás

*On umožnil naše spasenie
a naplní tiež všetky naše potreby počas
života.*

(Gal. 2:20). On umožnil naše spasenie a naplní tiež všetky naše potreby počas života. Máme písané Božie Slovo, aby nás sýtilo, posilňovalo a viedlo každý deň. Náš milostivý Boh je nemenný (Mal. 3:6). On naplní všetky naše potreby - duchovné, duševné aj telesné - a môžeme nájsť upokojenie v pravde, že „Každé dobré danie a každý dokonalý dar zostupuje s hora od Otca svetiel, u ktorého nieta zmeny, alebo nejakého obratu zatônenia“ (Jak. 1:17).

Navrátený život

Elizeus išiel do Sunema a tam sa o neho starala bohatá žena. Bola to zbožná žena, ktorá poznala, že Elizeus je „svätý muž Boží“ (2. Král. 4:9). Navrhla svojmu mužovi, aby pre neho urobili malú izbu na streche a Elizeus tak mohol u nich ostať vždy, keď išiel okolo (v. 9-10). Elizeus bol za to vďačný, ako sa o neho starali a pri jednej svojej návšteve povedal svojmu služobníkovi Gehá-

zimu, aby ženu pozval do jeho izby a zistil, či je niečo, čo by pre ňu mohol urobiť. Ona však bola spokojná a nič nechcela. Geházi pripomenul Elizeovi, že žena je bezdetná a jej muž bol starý. Elizeus jej povedal, že o rok o takomto čase „bude objímať syna“. Nemohla tomu uveriť, že by mohla mať syna, napriek tomu počala a narodil sa jej syn (v. 11-17).

Čas plynul a jedného dňa išiel chlapec za svojim otcom, ktorý bol von so žencami. Zdá sa, že keď tam bol, dostal úpal. Vzali ho domov k matke, kde zomrel. Položila ho na Elizeovu posteľ a dúfajúc, že Elizeus urobí zázrak a vráti chlapcovi život, išla za ním na vrch Karmel. Keď ho našla, chytila ho za nohy, čo bolo prejavom jej úcty k nemu. Nepovedala Elizeovi priamo svoj problém, ale naznačila, že nechcela byť takto sklamaná, že dostala syna a má ho stratit'. Elizeus prikázal Geházimu, aby rýchlo išiel a položil jeho palicu na tvár dieťaťa. Geházi učinil, čo mu povedal, ale život sa chlapcovi nevrátil. Ako sa Elizeus a žena približovali k jej domu, stretli Geháziho, ktorý im oznámil, že chlapec je mŕtvy. Elizeus prišiel do izby, kde

Táto neznáma žena mala vieru v Boha a jej viera viedla k čineniu dobrých skutkov

ležal chlapec a modlil sa k Bohu. Dvakrát si ľahol na chlapca a „telo dieťaťa sa zohrialo“. Vďačná matka padla k Elizeovým nohám, poklonila sa a vzala svojho živého chlapca (v. 24-37).

Táto neznáma žena mala vieru v Boha a jej viera viedla k čineniu dobrých skutkov (Efež. 2:10). Čítame si, že „viera bez skutkov je mŕtva“ (Jak. 2:26). Ukázala pohostinnosť, použila svoje prostriedky pre dobro iných (Prísl. 31:20) a chcela podporiť to, čo Boh konal skrze proroka Elizea. Bola zbožná a dostatočne pozorná, aby v Elizeovi spoz-

nala Božieho služobníka. Aj dnes, keď sme vedení Bohom, máme používať svoje od Boha dané prostriedky na zdokonaľovanie svätých, hlásanie evanjelia a na naplnenie fyzických či duševných potrieb iných (1. Pet. 4:8-11).

Manžel tejto ženy bol jej Bohom ustanovenou hlavou (1. Kor. 11:3) a ona sa s ním radila, aby urobil rozhodnutie ohľadom zaopatrenia bývania pre Elizea. Boh dal Adamovi pomoc, Evu, a je veľa prípadov, kedy je žena viac citlivá ako muž, napríklad na potreby iných. Táto žena s manželom sa postarali o tiché miesto pre Elizea, kde sa mohol modliť, rozjímať a tráviť čas s Bohom. Poslúchali prikázanie „robme dobre všetkým a najviac domácim viery“ (Gal. 6:10). Tento pár odpovedal na Elizeovu potrebu hneď, ako ju spozorovali a ponúkli mu ubytovanie na dobu, keď sa nachádzal v ich okolí.

Aj chudobní, aj bohatí ľudia môžu byť lakomí. Táto žena lakomá nebola, ale bola spokojná s tým, čo jej Boh dal. Aj my by sme mali byť (Žid. 13:5). Bola zbožnou ženou a „je veľkým ziskom pobožnosť so spokojnosťou“ (1. Tim. 6:6). My, ktorí sme už veriaci, máme tak veľa, za čo máme byť Bohu vďační a naše modlitby by mali byť plné chvály a vďaky (Fil. 4:6, Žid. 13:15).

Viera tejto ženy bola v Elizeovho Boha a ona je jednou z tých žien, ktoré mocou Božou „dostaly späť svojich mŕtvych vzkriesených“ (Žid. 11:35). V dôsledku ťažkých skúšok, ktorými prešla, bola jej viera ešte posilnená. Tak je to aj s veriacimi, ktorí prechádzajú jednou skúškou za druhou. A je dobre pozrieť sa späť, chváliť a ďakovať „Bohu každej milosti“ (1. Pet. 5:10) a povedať: „Až potiaľto nám pomáhal Hospodin.“ (1. Sam. 7:12).

(Pokračovanie nabudúce)

*„Mlč Hospodinovi a čakaj na neho!“
(Žalm 37:7)*

POKÁNIE (3)

H. A. Barnes, Westhoughton

Pokánie smeruje vždy k lepšiemu, smeruje k Bohu a je to vlastne pohľad na veci ohľadom nás Božími očami tak, ako je to zjavené v Písme. Je sprevádzané vierou v Pána Ježiša Krista. Pokánie sa často spája s hlbokým oľutovaním, ale nasleduje po ňom vždy zmena života (Skut. 26:20, 2. Kor. 5:17-18) a nikdy ho človek neoľutuje (2. Kor. 7:10). „Pokánie je tak mravnou zmenou mysle a cieľa, ako aj mravnou zmenou života a spôsobov“ (John Kettlewell, 1653-1695).

Takéto pokánie je nevyhnutné, pretože nemôžem prísť k správnej viere v Krista, ak som neprišiel k správne poznaniu seba, bez ohľadu na to, čo som si predtým o sebe myslel, a tak odplavím všetky prekážky, ktoré mi mohli stavať myšlienky o nejakej svojej hodnosti alebo cene pred Bohom. To nie je možné uchopiť bez práce Svätého Ducha v mojom srdci, pretože iba On dáva správny a usvedčujúci dôkaz o skutočnosti, pravde a vážnosti hriechu, spravodlivosti a o súde (Jána 16:8). Bez takéhoto dôkazu by som nemohol činiť

pokánie. Pokánie nie je, čo cítim, ale to, čo si myslím!

Pokánie nie je, čo cítim, ale to, čo si myslím!

Pokánie a viera

Pravé pokánie nie je koncom, ale po ňom nasleduje viera v Krista a obrátenie sa od hriechu a seba k Bohu, tak ako si čítame: „...činite pokánie a obráťte sa...“ (Skut. 3:19, 26:20). Pokánie a viera sú dve strany jednej mince spasenia. V komentári

Pokánie a viera sú dve strany jednej mince spasenia.

k veršu zo Skutkov 20:21 istý autor poznamenal: „Pokánie a viera sú neoddeliteľne spojené, pretože spolu tvoria jednu pravdu. Kde je pokánie, tam je i viera!“ Hoci samotné pokánie nie je vierou, pripravuje miesto pre vieru v Krista tým, že odstraňuje všetky prekážky a zábrany ako sú viera v samého seba, spokojnosť so sebou samým, odkladanie a podobne.

Teda, ak je pokánie zmenou myslenia o sebe samom, spasenie je potom

následnou zmenou večného cieľa - do neba, nie pekla. Ospravedlnenie je potom zmena charakteru pred svätým Bohom a nakoniec prijatie je zmena postavenia, práv a privilégií, ktoré vyplývajú zo synovstva! Príbeh o márnotratom synovi je výborným príkladom pravého pokánia: iba ľútosť samotná by ho ponechala naďalej hladovať medzi ošípanými, ale pokánie ho priviedlo späť domov k otcovi, k prsteňu, novým šatám a kŕmnemu teľaťu (Luk. 15:11-24).

Pokánie veriacich

Na viacerých miestach Nového Zákona si čítame zmienku o pokání v súvislosti s veriacimi a je jasné, že i veriaci môžu prísť k nesprávnym myšlienkam a potrebujú preto zmenu svojho myslenia. Tieto nesprávne myšlienky môžu prísť od známych nepriateľov pravdy - sveta, tela a samozrejme diabla, veľkého zvodcu (Efež. 4:14). Tí, ktorí poblúdili, potrebovali byť zachránení z falošnej spokojnosti, sebaklamu, pýchy ba i z diablovej pasce. Jedným z príkladov veriacich, ktorí potrebovali

činiť pokánie, bol aj zbor v Korinte. Keď sme uvažovali o 2. Kor. 7, už sme sa sčasti venovali ich pokániu. V korintskom zbore všeobecne boli pyšní na svoju tolerantnosť voči nemorálnosti, ale apoštol Pavel im píše: „Nie je dobrá vaša chvála.“ (1. Kor. 5:6). Týmto pokarhaním Boh spôsobil ich zármutok, pokánie a záchranu z nadutosti na falošnú lásku. Boh spôsobil takúto zmenu zmýšľania a postoja: „práve to, že ste sa boli zarmútili podľa Boha, jakú veľikú vám to spôsobilo snahu! Ba čo: koľkú obranu, koľkú nevoľu, koľkú bázeň, koľkú túžbu, koľkú horlivosť a pomstu!“ (2. Kor. 7:11). Napriek tomu sa apoštol Pavel obáva možnosti, že niektorí naďalej ostávajú v podobných hriechoch. Povedal, že možno mnohí ani nečinili pokánie

z takýchto vecí a že to bude on, kto bude smútiť a nie oni: „žalostil by som nad mnohými z tých, ktorí prv hrešili a neurobili pokánia zo svojej neplechy a zo smilstva a z nestudatosti, ktoré popáchali.“ (2. Kor. 12:21). William Kelly komentuje: „Bezpochyby, úpadok bol charakteristikou pohan-ského Korintu a ich staré zvyky rýchlo znovu ožili i v novoobrátených veriacich, keď sa ich srdcia odvrátili od Krista k iným veciam... Boli premožení zlým a nepremáhali dobrým zlým.“

V druhom liste Timoteovi píše Pavel o zhoršení duchovnej situácie, ktorej bude musieť Timoteus čeliť po Pavlovej smrti, keď nastane odvrátenie od pravdy a ľudia budú dokonca odporovať pravde, ktorej sa naučil Timoteus od Pavla

a ktorú jednoducho hovoril ďalej tak, ako to počul od Pavla (2. Tim. 2:2). Timoteus mal trpezlivo učiť pravdu v krotkosti (v. 24), aby boli ňou niektorí z oponentov zachránení: „ktorí sa protivia, ak by im azda Bôh dal pokánie poznať pravdu, a aby zase vytriezveli a vymanili sa z osídla diabľovho, ktorí sú lapení od neho robiť jeho vôľu.“ (2. Tim. 2:25-26). Teda tí, ktorí protirečia pravde boli lapení diablom v jeho osídle, ale môžu byť prebudení, spoznať svoj stav a činiť pokánie, čiže zmeniť svoje myslenie voči Timoteovmu kázaniu, prijať pravdu, vymaniť sa a opäť byť hotoví činiť Božiu vôľu. Aké povzbudenie pre Timotea, aby vytrval v kázaní pravdy i napriek protirečeniu!

(Pokračovanie nabudúce)

„Mne najmenšiemu od všetkých svätých je daná tá milosť zvestovať pohanom nevystihnutelné bohatstvo Kristovo.“

(Efež. 3:8)

Už ste dnes otvorili svoj poklad? Je v ňom bohatstvo, ktorému by sme mali venovať pozornosť každý deň. Keď uvažujeme o Písme, môžeme zažívať „nesmierne bohatstvo“ Jeho milosti (Efež. 2:7) a plnosť „bohatstva v sláve, v Kristu Ježišovi“ (Fil. 4:19). Učíme sa o Tom, ktorý je „bohatý v milosrdenstve“ (Efež. 2:4) a zaoberáme sa „bohatstvom jeho dobrotivosti“ (Rim. 2: 4). Ďakujem Ti, Pane Ježišu, za všetko bohatstvo obsiahnuté v Tebe!

„... JE S NÍM HOSPODIN“ 1. Moj. 39:3

Roy Reynolds, Severné Írsko

V tejto zaujímavej kapitole si štyrikrát čítame o Hospodinovej prítomnosti s Jozefom. Tak veľa sa zmenilo: už viacej nebol v peknom údolí Hebrona, kde bol jeho domov 17 rokov. Už nebol viac pastierom stád svojho otca, už viac nenosil farebný plášť, ktorý označoval jeho postavenie prvoroďného. Bol ďaleko od domova v cudzej zemi, v ktorej najprv nerozumel ani jazyk, už nebol milovaný syn, ale poviazaný otrok. Už si viac neužíval voľnosť a výsady otcovho domu, ale niesol zodpovednosť za dom Egyptána. Aké milé spomienky sa museli vynárať v jeho pamäti, keď pracoval v Putifarovom dome a neskôr bol hodený do väzenia! Zmena postavenia, zmena oblečenia, zmena úloh, ale uprostred toho všetkého bola vzácna a skutočná jasnosť Božej prítomnosti.

Milý veriaci, možno si musel čeliť neočakávaným a nevítaným zmenám vo svojom živote: v oblasti zdravia, zamestnania, možno si sa kvôli pracovným povinnostiam musel presťahovať i do cudziny. Možno si musel vytrpieť ochromujúcu a neodvratnú stratu blízkeho človeka, s ktorým si prežil roky v láske a spoločenstve. Možno, keď čítaš tieto slová, ani nie si doma, ale v nemocnici, či v hospici, možno sa už sám o seba nedokážeš postarať a si závislý na starost-

livosti druhých. Okolnosti sa môžu zmeniť tak, ako sme si to ani nepredstavovali, ale spokojne môžeš odpočinúť na vzácnej a nemennej skutočnosti: „... budem s tebou“ (Iza. 43:2). „Aj keby som išiel dolinou tône smrti, nebudem sa báť zlého, lebo ty si so mnou“ (Žalm 23:4). Priatelia sa môžu vzdialiť, ale On bude vždy blízko. Ich pomoc nemusí byť k dispozícii alebo nemusí byť podľa tvojich predstáv, ale Jeho večné a neuvednúce ramená ťa vždy podopru.

Dieťa Božie, nech sa tvoje obavy a nepokoje utíšia a nech je tvoja myseľ znovu uistená nemenným sľubom o zotrúvajúcej prítomnosti „Milujúceho, ktorý pridrža sa vernejšie ako brat“ (Prísl. 18:24). „Lebo on povedal: Nenechám ťa cele iste ani ťa neopustím,“ (Žid. 13:5). Jozefov otec nebol s ním, jeho domov bol vzdialený veľa míľ, ale Hospodin bol s ním práve tam, kde bol. Ako toto blahoslavené uistenie osladilo horký kalich života a uľavilo trápeniu z neželaných zmien, ktoré ho stihli.

Milý brat alebo sestra, nech aj ty poznáš potešenie z Jeho prítomnosti v ťažkostiach, ktorými prechádzaš! On bude s tebou každý deň, až kým neprídeš k Nemu do Jeho nemennej večnej prítomnosti.

*Musím vždy mať Spasiteľa, On je stály Vodca môj,
vo dňoch jasu, búrok, temna, v mieri, či keď zúri boj.
Musím vždy mať Spasiteľa, dovedie ma k cieľu On,
vyplní sa nádej skvelá - stanem tam, kde Jeho trón.*

(Lizzie Edwards)

DOBŘÉ ZVESTI Z NEBA

Kam ideš?

Možno práve teraz cestuješ autom, vlakom alebo lietadlom, alebo iba v pokoji sedíš. Vieš však, že i vtedy cestuješ rýchlosťou tisícky kilometrov za hodinu? V dôsledku otáčania Zeme a jej pohybu okolo Slnka sa všetci ženieme vesmírom nepredstaviteľnou rýchlosťou.

Rovnako ako si toto nemusíme ani uvedomovať, je okolo nás veľa ľudí, ktorí sa ženú svojim životom bez toho, aby si uvedomovali, ako rýchlo sa blížia k večnosti. Hoci všetci spolu cestujeme vesmírom, naše ciele vo večnosti sú odlišné. Kam smeruješ ty?

Kde budeš tráviť svoju večnosť? Radosť spasených a žiaľ stratených sú rovnako večné. Večne trvajúce nebo a nikdy nekončiace peklo! Na jednom z týchto miest budeš tráviť svoju večnosť. Predstav si byť v nebi v dokonalej radosť alebo v pekle vo večnom žiali.

Pre spasených ľudí v sláve, v prítomnosti Boha a Jeho Syna Ježiša Krista, tam už nebude noci, nebude

konca ich večnému blahu a radosť. Pre zatratených v jame žiaľu už nikdy nevýjde svetlo nádeje v ich večnej noci. Ich osud je pevný, vošli do čiernej tmy už navždy (Luk. 16:19-31).

Milý čitateľ, na ktorom z týchto dvoch miest budeš tráviť svoju večnosť? Jedno z nich to určite bude, na tejto zemi neostaneš navždy. Bez ohľadu na to, čo sa stane s tvojím telom, tvoja večná duša bude naveky buď v nebi alebo v pekle (1. Tes. 4:16,17; Zjav. 20:15). Boh, ktorý ťa priviedol na tento svet, v ktorom žiješ a hýbeš sa, ustanovil, že existuješ navždy. Áno, navždy! A rozhodnúť sa musíš ty sám - kam pôjdeš?

Pred tebou sú otvorené dvere do večného neba aj otvorené dvere do nekončiaceho pekla. Boh ti dáva možnosť vybrať si, do ktorých dverí na konci svojho života vstúpiš. Nezabudni, výber musíš urobiť teraz, nie potom. Aby si mohol vstúpiť do večného neba, musíš uznať, že si stratený hriešnik, ktorý si od Boha zasluhuje iba peklo, a uveriť v Jeho Syna, Ježiša Krista,

ktorý zomrel ako obeť za hriešnikov a vstal zmŕtvych, ako svojho Spasiteľa (Rim. 5:8). Odmietnutie, pohrdnutie alebo nepovšimnutie si Syna Božieho a Jeho ponúkanej záchrany, ako aj snaha zachrániť sa sám, znamená odsúdenie samého seba do pekla. Na to, aby si večne zahynul, nemusíš byť ateistom. Nemusíš byť ani tým „najväčším“ hriešnikom, aby si bol stratený pre večnosť. Stačí iba, ak zostaneš taký, aký si - opomínajúci veľké Božie spasenie (Žid. 2:3) a Boh hovorí, že večne zahynieš. Zastav sa a zamysli sa! Kam smeruješ?

„Kto verí v Syna, má večný život; ale kto nie je vo viere poslušný Synovi, neuzrie života, ale hnev Boží zostáva na ňom.“ (Jána 3:36).

„Ameň, ameň vám hovorím, že ten, kto čuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a neprijde na súd, ale prešiel zo smrti do života.“ (Jána 5:24).

„Oj, aby boli múdri, aby to pochopili, aby porozumeli tomu, čo bude s nimi potom!“ (4. Moj. 32:29).

Hospodin bude revat' zo Siona a z Jeruzalema vydá svoj hlas“ (Ámos 1:2)

Ludia radi hovoria o tichom a jemnom Božom hlase (1. Král. 19:12), ale Boh ho často musí aj zvýšiť, aby sme ho vypočuli. Prorok Ámos zvestoval: „Hospodin bude revat'“, pretože sa opakovane prihovárал po celé stáročia, ale iba málo ľudí Mu venovalo pozornosť. Boh môže spôsobiť aj to, že ho ľudia budú počúvať, ale môže to pre nich byť desivé a bolestné. Preto je oveľa lepšie žiť v pripravenosti počuť Jeho hlas každý deň: „Toto je tá cesta; chod'te po nej,...“ (Iza. 30:21). A to sa nestane prostredníctvom pocitov alebo väčšinového názoru, ale iba prostredníctvom Jeho slova. Počúvajte!

„Ale ja som červ a nie človek, som potupou človeka a opovržený od ľudu“ (Žalm 22:7)

Aké priliehavé sú tieto prorocké slová o Pánovi Ježišovi. Červ je ničím, bezvýznamný. Na pošliapanie. „Opovrhnutý bol a opustený od ľudí“ (Iza. 53:3). Náš Spasiteľ sa dobrovoľne stal najnižším z najnižších. Na Golgote sa stotožnil so svojim stvorením, s jeho vinou a hanbou. Tam „Hospodin uvalil na neho nepravosť všetkých nás“ (Iza. 53:6). A potom skrze Svoju milosť nám daroval cenu toho, čo dokonal na kríži. Nech sú naše srdcia pohnuté k vďačnosti a chvále za to.

„A keď sa naľakaly a sklonily tvár k zemi, povedali im (anjeli): Čo hľadáte živého medzi mŕtvymi?!“

(Luk. 24:5)

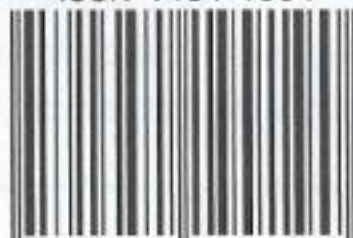
Ženy prišli k hrobu skoro za svitu. Ich nádej bola nejasná. Kto im odvalí kameň? No prišli aj tak, nie iba z lásky k ich Pánovi, ale aby pomazali jeho telo masťami. Keď prišli k hrobu, kameň našli odvalený a hrob prázdny! Boli zmätené a vystrašené, až kým im anjeli nepovedali: „Čo hľadáte živého medzi mŕtvymi? Niet ho tu, ale vstal!“ Keď pri Pamiatke chválime vzkrieseného Pána Ježiša, kiežby sme prichádzali z lásky a s niečím, čo máme pre Neho pripravené v našich srdciach!

„Opovrhnutý bol a opustený od ľudí, muž bolesti, a oboznámený s nemocou...“ (Iza. 53:3)

„Ale Hospodinovi sa ľúbilo ho tak zdrtiť a strápiť nemocou, aby, ak jeho duša položí obeť za hriech...“ (Iza. 53:10)

Predmetom týchto veršov nie je nikto iný ako Ježiš, náš Pán. Na Neho sa sústredili kruté bolesti. Fyzické mučenie, ale aj emocionálna trýzeň odmietnutia a opustenia. Väčší však bol smútok spôsobený naším hriechom. To všetko pretrpel preto, aby mohol všetkým tým, ktorí ho vyznávajú ako svojho Pána a Spasiteľa, darovať život.

ISSN 1451-1991

9 771451 199001

www.slovo pravdy.com